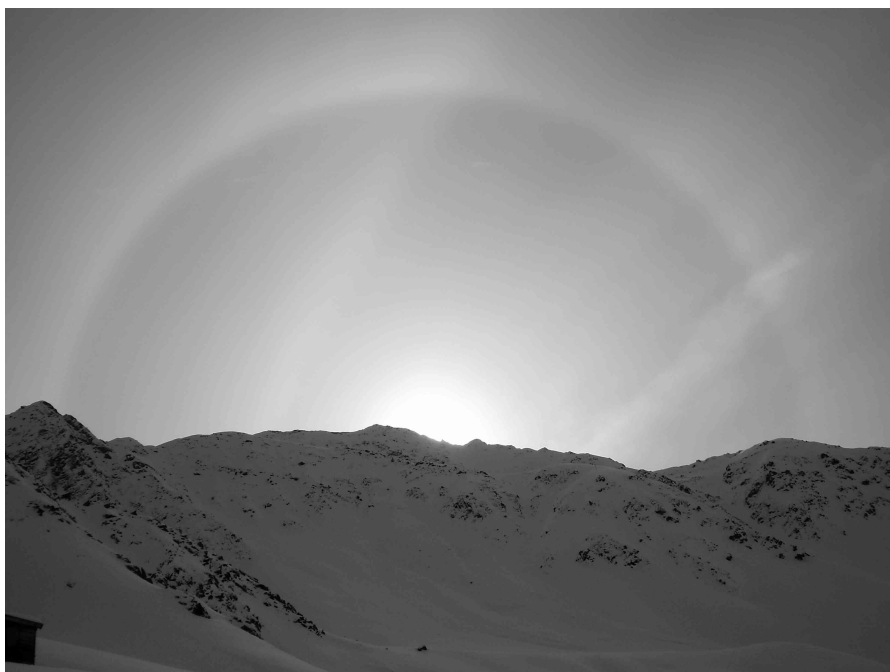

BRÁNA

AKTUALITY BRANICKÉHO SBORU ČCE

XVI. ročník, číslo 3

březen 2010

SLOVO NA ÚVOD

Jarní naděje

Už škuldlíte cibulové šlupky, nebo máte připravenou nějakou tu chemii, aby Vás Velikonoční pondělí nezastihlo nepřipravené?

Ne desetiletí či staletí, ale přímo tisíciletí už dávají lidé podobným způsobem najevo, že za vajíčky se skrývá něco víc, než „kus žvance“. Pro starověké národy Blízkého východu byla vejce symbolem jarního „znovustvoření“. Symbolem toho fascinujícího výbuchu, kdy nebylo dlouho nic a najednou, jakoby ze dne na den, se to všechno zelená.

Staré pohanské národy byly úzce spjaty se zemědělstvím a s tím, co příroda dá k obživě. Úžas nad tím, že nebylo nic a najednou je něco, byl pro ně bytostnou součástí života a každoročním ujištěním, že po nadvládné zimy se vrací období hojnosti.

Nastupující křesťanství převzalo a přeznačilo velké množství pohanských motivů, vejce nevyjímaje. Zajímavé bylo zvláště pštrosí vejce, protože ještě ve středověkých „bestiářích“ čteme o pštrosovi, že svá vejce zahrabává do písku a více se o ně nestará. Mládě se tak vylíhne jakoby „samo od sebe“ - a odtud už je jen krůček k pochopení pštrosiho vejce jako symbolu Ježíšova narození z Panny, jak to vidíme třeba na oltářním obraze Pierra dela Francesca v Miláně.

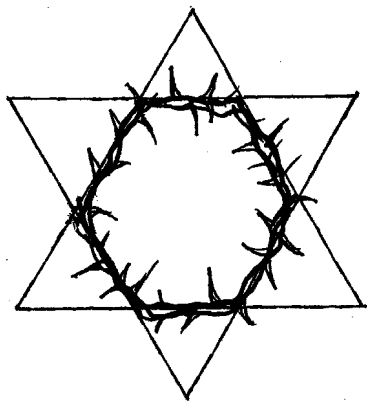
Vejce bylo ale především jarním symbolem a na jaře jsou Velikonoce a ne Vánoce. Proto mnohem častěji než Ježíšovo narození se za symbolikou vajíčka skrývá symbolika vzkříšení. Na starých zobrazení Panny Marie s dítětem mívá toto vejce dokonce naprasklou skořáčku, aby to vzkříšení bylo ještě zřetelnější.

Symbolika ale není samoučelná. Má něco připomenout. A ta jarní symbolika - ať již pohanská, tak křesťanská - chce připomenout naději, že všechno zlé jednou skončí. Tohle je něco, co je srozumitelné snad každému. Naděje, že jestliže teď není v něčem dobře, tak snad již brzy bude lépe.

Teď je na nás, abychom dokázali tomuto světu svědčit o tom, kde tato naděje dojde naplnění.

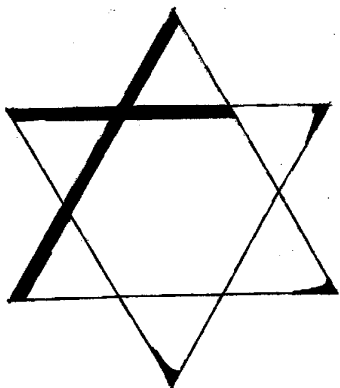
Jaroslav F. Pechar

VELIKONOCE (z kalendáře Václava Lamra)

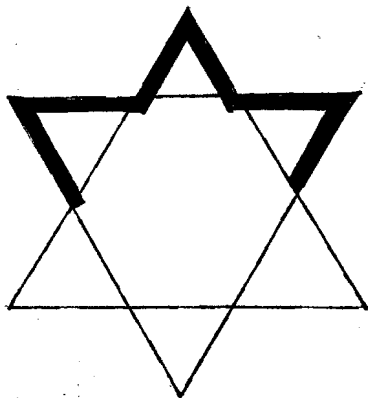
Svlékli ho a oblékli mu rudý plášť,
a když upletli korunu z trní,
nasadili mu ji na hlavu a do pravé
ruky mu dali hůl.
Pak před ním klekali a posmívali
se mu. Říkali:
„Bud' zdrav, židovský králi...“

Mat 27:28,29

Nesl svůj kříž a vyšel na místo
jménem Lebka, hebrejsky nazvané
Golgota.
Tam ho ukřížovali a s ním dva
jiné z obou stran a Ježíše
uprostřed.

Jan 19:17,18

Pilát také napsal nápis a dal ho
na kříž. Bylo tam napsáno:
JEŽÍŠ NAZARETSKÝ
ŽIDOVSKÝ KRÁL

Jan 19:19

A na rouchu a na boku má napsané
jméno:
KRÁL KRÁLŮ A PÁN PÁNŮ

Zjevení 19:16

STARŠOVSTVO

Zápis ze 704. schůze staršovstva konané v pondělí 8. března 2010

Přítomni: členové: Pechar, Bruncko, Drápal, Dus, Holý, Mazný, Novotný, Slabý, Stralczynská, Zvánovcová, Žilková, náhradníci: Hoznauer, Chadima
omluveni: Plhák – pracovně, Skuhra

Další schůze bude druhé pondělí v dubnu tj. 12.4.2010.

O velikonocích (v neděli 4.4.2010) nebudou rodinné bohoslužby.

A. Výroční shromáždění

Staršovstvo projednalo a odhlasovalo návrh zprávy za staršovstvo.
Staršovstvo projednalo a odhlasovalo návrh rozpočtu i návrh struktury darů.

B. Drobnější potřebné záležitosti

Staršovstvo projednalo postup přijímání nových členů sboru.
Žádost o přijetí podala Eliška Landovská – staršovstvo schválilo její přijetí.
Archiv do kostela. J. Zvánovcová a J. Pechar projdou knihy v kanceláři, vyřadí nepotřebné a na uvolněné místo se přesune archiv z fary.
Dataprojektory. J. Pechar osloví vietnamské bratry s dotazem co dál a s návrhem řešení.

C. Přestavba a údržba kostela

Staršovstvo projednalo návrhy br. architekta Vávry a rozhodlo se pozvat br. architekta Vávru na staršovstvo, případně na nějaký jiný termín.

D. Další

Finance – staršovstvo vzalo na vědomí zprávu pokladní.
Staršovstvo projednalo velký úklid. Při jarním úklidu kostela a zahrady (20.3.2010) budou prořezány dřeviny na zahradě po obou stranách kostela.

Zapsal A. Slabý - přepsal 9.3.2010

*V neděli 28. března 2010 se v našem sboru uskuteční **odpolední setkání**, na něž jsou zvány především rodiny s dětmi.*

*Chceme spolu poobědvat a poté strávit čas při společném rozhovoru na téma **Co pokládám na víře za nejcennější, co chci předat svým dětem.***

O děti se během rozhovoru postarají dobrovolníci z řad naší mládeže. Zváni jsou ale také všichni ti, které tato tematika zajímá, a kteří chtějí strávit část nedělního odpoledne při společném sdílení

SBOROVÉ SHROMÁŽDĚNÍ

Výroční sborové shromáždění se koná v neděli 14. března 2010.

Zpráva staršovstva o životě sboru v roce 2009

V uplynulém roce došlo v našem sboru k zásadní změně. Do důchodu odešel dlouholetý farář sboru Luděk Rejchrt a byl zvolen na dobu deseti let nový farář Jaroslav Pechar. Jsme rádi, že novému bratru faráři se práce daří, že přechod byl bezproblémový a že v mnohém lze mluvit o kontinuitě, a to jak v teologii obou kazatelů, tak v zaměření sborové práce. Od svého nástupu v září bratr farář Pechar pravidelně káže každou neděli. V několika málo případech, kdy sloužil mimo náš sbor, byl zastoupen jednak bratrem Jaro Křivohlavým, jednak bratrem Ludkem Rejchrtem. Před nástupem nového faráře se na bohoslužbách podíleli opakovaně bratr Jan Ámos Dus a bratr Jaro Křivohlavý, a jednorázově sestra Věra Hájková, bratr Pavel Novotný a bratři Drápala a Hoznauer, oba Alešové.

Zvláštní charakter měly instalační bohoslužby bratra faráře Pechara odpoledne 1. listopadu 2009. Dopoledním kázáním téhož dne posloužil bratr Mikuláš Vymětal.

V minulém roce bylo také zvoleno nové staršovstvo. Tentokrát došlo k výrazné personální obměně; z minulého staršovstva zůstali pouze bratři Bruncko, Hoznauer, Novotný a Plhák, a sestra Zvánovcová. O rozsahu této změny se poměrně široce mluvilo již minulé sborové shromáždění, kde byly i zmíněny oblasti činnosti jednotlivých bratří a sester, kteří se rozhodli do staršovstva již nekandidovat. Znovu bychom chtěli z tohoto místa všem bývalým bratřím a sestrám starším poděkovat za jejich dlouholetou službu.

Staršovstvo ze svého středu zvolilo kurátorem Aleše Drápala, náměstkem kurátora Jana Ámose Dusa, zapisovatelem Alexandra Slabého a pokladní Janu Stralczynskou. Na rozdíl od minulých let se nepodařilo nalézt uvnitř sboru bratra nebo sestru, kteří by do budoucnosti byli ochotni vykonávat funkci účetního sboru. Zatímco pokladní má na starosti bezprostřední práci s peněží – zejména sbírky a platby – úkolem účetního je peněžní tok zpracovat pro daňové a kontrolní účely. V končícím církevním roce jako účetní sboru pracovala sestra Miluška Kolářová, která však v této funkci končí. Za její dlouholetou nezištnou službu bychom jí rádi vyslovili hluboký dík.

Na návrh bratra Pavla Novotného byla uzavřena dohoda o pracovní činnosti s novou účetní sestrou Alenou Musilovou, která je členkou sboru naší církve na Jižním Městě, pro který již jako účetní pracuje.

Staršovstvo se schází pravidelně s výjimkou prázdnin každé druhé pondělí v měsíci v 18:30. Na schůzích panuje dělná atmosféra nesená upřímným zájmem o službu

sboru. Teprve se však učíme rozpoznávat obdarování jeden druhého tak, abychom se v té či oné věci uměli spolehnout na expertní mínění několika členů, bratra faráře nevyjímaje, a vyvarovali se tak zdlouhavého jednání. Většinou řešíme provozní záležitosti, kterých je více než dost. Zprvu to byly úpravy v zakoupeném bytě v Lamačově ulici, kde bydlí bratr farář Pechar s rodinou. To leželo zejména na bedrech bratra Holého a bratra Plháka. Bez nároku na úplnost i bez uvedení jmen budiž dále zmíněno: řešení bezdrátového připojení na internet v prostoru sboru, oprava relé v topné soustavě, vánoční dopis, dárky pro účastníky vánoční hry, objednávání popelnice, výměna klíčů ve sboru, nákup dětských židliček, jednání s vietnamskými bratry ohledně instalace dataprojektoru, rozhodování o výši různých příspěvků, ať už individuálních nebo celocírkevních. O těchto a podobných aktivitách je sbor informován prostřednictvím zápisů, které vycházejí v časopise Brána.

Každá organizace musí vynaložit nemálo úsilí na holé zajištění vlastního chodu. Z hlediska sboru je to péče o budovu, péče o finance a péče o kvalitní rozhodovací proces. K tomu poslednímu nemalou měrou přispěli bratr Dus, který jako místokurátor vedl v době kurátorovy nepřítomnosti schůze staršovstva, a bratr Slabý, který velmi pečlivě zapisuje jednání staršovstva. Děk také patří bratru Novotnému, jenž jako bývalý kurátor vícekrát pomohl radou, osobními kontakty a, občas, i napomenutím.

To podstatné ve sboru se samozřejmě neděje ve staršovstvu. Jeho úlohou je spíše tomu podstatnému nebránit a připravovat mu cestu. Jsme rádi, že se ve sboru koná biblická hodina, biblická hodina pro setkání maminek s dětmi, nedělní škola, katechumenická příprava ke křtu, konfirmační cvičení, setkání mládeže a odrostu, a že se v několika domácnostech schází skupinky umožňující osobní sdílení. O těchto aktivitách pojednává jednak zpráva bratra faráře, jednak dílčí zprávy, které budou záhy následovat. Mezi nimi zazní též informace o místním sdružení YMCA, jež se podílí na pořádání letních akcí – ať už to jsou tábory nebo cyklistické či vodácké expedice. Samostatné zprávy o letních akcích, k nimž patří i společná sborová dovolená, obětavě organizovaná sestrou Kučerovou, uvedeny nebudou – k tomu bylo dosti prostoru na tradičním říjnovém Ohlédnutí. Snad jenom poděkování všem, kteří se na těchto aktivitách organizačně podílejí, je za tím obrovské množství práce. Zazní však zpráva o tzv. outdoorových akcích; ty probíhají po celý rok.

V uplynulém půl roce došlo i k několika novinkám z iniciativy bratra faráře a jeho manželky. Konkrétně šlo o vynikající podnik BraníXobě, dále o silvestrovský Braník Open, a konečně o otevření kostela širší veřejnosti v rámci Dnů kulturního dědictví. Za zmínku stojí i zapojení sboru do akce Noc otevřených kostelů. Tradičně se konala vánoční hra, tentokrát připravená sestrou Lídou Holou. Počátkem května byla opět možnost se sejít na chatě manželů Slabých a sestra Černá stále obětavě udržuje v chodu sborový časopis Brána.

Jako každé staršovstvo, i toto bude vystaveno příležitostně otázkám, zda se nevěnuje příliš pouze chodu organizačnímu, na úkor péče o duchovní záležitosti sboru. A v jako každém staršovstvu bude i uvnitř tohoto staršovstva určitá šíře názorů na tuto otázku. Jsou to věci, o kterých přemýšlíme. Závěr této zprávy by měl naznačit, jak svému úkolu rozumíme.

Jako hlavní i nadále vidíme otevírání prostoru Slovu Božímu. Kázání a vyučování je především v rukou bratra faráře. Úkolem staršovstva je vytvářet pro jeho činnost předpoklady účinnou a zodpovědnou správou svěřených prostředků. Není samozřejmost, že vlastníme kostel, že se máme kde scházet bez toho, že bychom se museli dožadovat něčí laskavosti. O tom, jak nejlépe sborové prostory využívat a jak je nejlépe do budoucna upravit, se vede na staršovstvu vážný rozhovor. Studujeme návrh bratra Davida Vávry na rozšíření přední části kostela. Jeho realizací bychom sice získali prostoru relativně málo, ale pro vybudování důstojného sociálního zázemí by to stačilo. Objevila se i myšlenka na pozemku sboru vybudovat ještě jednu nevelkou budovu spojenou s kostelem chodbou. V současnosti nevíme, který z návrhů by měl naději na získání stavebního povolení, ani nemáme k dispozici podrobný finanční rozbor. Ve chvíli, kdy budeme moci být konkrétnější, vyzveme sbor k diskusi.

Toužíme po tom, aby i nadále branický sbor zůstal místem, kde se v lásce přijímají lidé s různými názory, s různým uchopením biblické zvěsti. To ale neznamená, že bychom jeden s druhým neměli hovořit o jeho názorech. Rozhovor může být někdy i velmi kritický. Jde o to, abychom předběžně přistupovali k tomu druhému přejně, snažili se pochopit jeho pohled a nedívali se na něj jako na někoho, kdo nám to tady kazí.

Od proklamace vzájemné lásky k jejímu žití není vždy blízko, to ví každý z nás. Nebývá to snadné uvnitř jedné rodiny, natož v tak širokém společenství jako je evangelický sbor. Ale když se to podaří, tak se společenství stává svědectvím, které působí i tam, kam slova nedosáhnou. Něco takového nelze nadekretovat, rozhodnout o tom ze shora. To podstatné se děje na cestě od jednoho člověka k druhému, v tom jsou starší sboru na tom zcela stejně jako ostatní. Nicméně staršovstvo může a chce dát svou podporu všemu, co k vytváření společenství napomáhá.

Důvodem k radosti je dnes již letitá práce s dětmi a mládeží, která probíhá ve spolupráci s branickým sdružením YMCA. Ti, kteří pořádají tábory, i ti, kteří pracují s dětmi, dorostem, odrostem a mládeží během roku formou schůzek, výletů a outdoorových akcí, si mohou být jisti pevnou podporou i tohoto staršovstva. Nechceme se však nějak generačně vymezovat. Pro sbor jsou důležité všechny generace. Proto naši podporu i nadále mají aktivity jako sborová dovolená nebo sborová mezigenerační setkání.

Širokou škálu laické činnosti ve sboru považujeme za bohatství, které chceme dále rozmnožovat. Máme zde i slabá místa, jimž je třeba věnovat pozornost – některým se zdá, že je to například v oblasti, které se souhrnně říkává křesťanská služba. Víme, že i zde se ve sboru spontánně děje mnoho dobrého. Mezi starší generací je více sester, které v tichosti a skromnosti slouží radou, návštěvou i konkrétní pomocí. Budeme hledat způsoby, jak takovou službu rozšířit a pojmout více systematicky.

Služba laiků v církvi má svůj rozměr organizační i duchovní. V některých aktivitách převažuje to prvé, v jiných to druhé. Považujeme za správné, a vlastně i nutné, aby ve sboru naši velikosti část duchovní odpovědnosti nesli laici. Typickými příklady je výuka v nedělní škole, programy na setkáních mládeže i domácích skupinek, duchovní programy na táborech a jiných výjezdních akcích, a také aktivity alespoň částečně evangelizačně zaměřené, jakými byly v roce 2009 Hovory Gamma. Vznikne-li potřeba, chceme poskytnout podporu i jakékoliv formě vzdělávání, která by s duchovní činností laiků souvisela.

Stranou výčtu toho, za co jsme ve sboru vděční, by neměla zůstat hudba, písně, chvály, vánoční hry a podobně. Ve sboru působí celá řada skvělých odborníků, kteří si zaslouží náš dík. Je přáním i nadějí staršovstva, že ve sboru zůstane zachován svobodný prostor pro tvůrčí vyjádření biblické zvěsti, pro postihnutí osobní situace člověka i pro svědectví o setkání člověka s naším Pánem, Ježíšem Kristem.

za staršovstvo Aleš Drápal (s využitím celé řady podnětů a připomínek)

Zpráva faráře

Milí bratři a sestry,

Tato zpráva je další z té soustavy věcí kterých si užívám, protože jsou nové. Poprvé předkládám sborovému shromáždění zprávu faráře. Mohu si dovolit ryze subjektivní pohled, luxus pominout sledování vývoje konkrétních čísel, jak se vyvíjí účast na bohoslužbách, na biblických hodinách s malými dětmi, mládeže či dospělých.

Statistika podchytí fyzickou přítomnost na bohoslužbách. Proto vím, že když pro vysluhování svaté večeře Páně nakrájím 130 -140 kostiček chleba, vím, že to bude stačit a na druhou stranu mnoho nezbude.

Nepodchytí nakolik jsme byli také přítomni duchem. Jen v rozhovorech a podle nepřímých signálů mohu sledovat modlitební život členů sboru, to, jestli si sami čtou Písmo či jinou duchovní literaturu, sledují nějaké náboženské pořady v televizi a tak.

To všechno může nějakým způsobem náš duchovní život ovlivnit a co především – rozvinout a obohatit. Již poněkolkáté mohu a musím zopakovat naprosto zásadní fakt týkající se duchovního života, že je spousta 8nstančnísth věcí, ale neexistuje

9nstanční svatost. K tomu, abychom byli svatí, tedy přeloženo do češtiny – aby náš život byl oddělen pro Boha – k tomu je nutno postupně dorůst, a to právě přes modlitbu, čtení Písma a duchovní vzdělávání.

To podstatné, co odlišuje církev od jiných společenství není počet lidí nebo vybraných peněz, ale přítomnost Krista. A tato přítomnost Krista v životě sboru se odvíjí od přítomnosti Krista v životě každého z nás. Sbor není jakési abstraktní společenství, vystupující jako celek.

Na velkém sboru to někdy není úplně zřetelné, ale sbor – to jsou jednotliví konkrétní lidé, do jejichž života Kristus vstoupil.

Kristus, který vstoupil do našeho života. Od tohoto působení dovnitř se pak odvíjí i působení navenek. Kristus nás vede do společenství s dalšími, do jejichž života Kristus vstoupil. Tak vzniká sbor. Třetím krokem (po přijetí Krista a hledání společenství také takových) je pak svědectví těm, kteří ještě toto odpuštění nepřijali.

Jak nás, jakožto křesťany, vnímá naše okolí. Jak vnímá fakt, že je zde evangelický sbor. Je to lidem jedno? Mají z toho nějaký užitek či radost? Cítí to jako ohrožení své vlastní víry či nevěry? Jistěže ani tento vliv se nedá úplně snadno statisticky podchytit. Je to cosi, čemu se říká „nálada“ ve společnosti. V souvislosti s „blbou náladou“ o ní před drahnými lety mluvil bývalý prezident Václav Havel.

Nuže – nakolik jsme se stali těmi, kteří svojí vírou, nadějí a láskou bojovali proti této blbě náladě?! A nebo řečeno biblickou hantýrkou – nakolik i okolo nás vznikalo a působilo Boží království? V rodinách, školách, na pracovištích, mezi sousedy? Tady leží těžiště křesťanského svědectví celému světu. I když v jednotlivých zprávách slyšíme o konkrétních akcích, mnohdy dobře viditelných, nepamenujme, že to hlavní je skryto někde v pozadí v našich postojích, v naší ochotě nechat do našeho života vstoupit Krista a tohoto Krista pak skrze nás nechat působit.

Co s tím mohu dělat já... Mnohokrát jsme na fakultě i na pastorálních konferencích řešili, jaký je vlastně úkol faráře sboru. Mám rád podobenství a přirovnání a tak s vědomím, že každý obraz je v něčem nepřesný, vyšel mi obraz faráře jakožto pavouka, který sedí v koutku pavučiny a sleduje, co že se na té pavučině děje. Sbíhají se u něj pomyslné nitky jednotlivých aktivit sboru a on se snaží podle chvění toho kterého vlákna zjistit, co se děje, aby mohl přiměřeně reagovat.

Musí rozpoznat, co jsou kapky deště, které na jeho život nemají vliv, co jsou dejme tomu kroupy, které pavučinu potrhají a je potřeba vylézt a opravovat. Nu – a co jsou mouchy, kterým je záhodno se co možná intenzivně věnovat.

Je mi jasné, že ten obraz sám má jisté „mouchy“. Pavoukův zájem o mouchy je arci jiného charakteru, než zájem, který by měl projevovat farář o členy sboru. Ale řekl-li Pán Ježíš apoštolu Petrovi, aby přestal lovit ryby a začal lovit lidi, je to myslím stejný problém, protože Petr coby rybář nelovil ryby proto, aby je zachraňoval z vody, ale proto, aby je snědl. Zkuste tedy prosím z toho obrazu pavouka v pavučině zachovat to, v čem mi připadá velmi přesný, totiž to, že v rámci pavučiny se toho děje velmi mnoho. O něčem z toho pavouk velmi dobře ví, o něčem spíše jen tuší. Zdaleka ne vždy je ale potřeba, aby nějak reagoval, aby

vybíhal. A někdy by měl vyběhnout, ale z nejrůznějších důvodů se to nedozví. I to se může stát.

Když jsem nastupoval do Braníka, setkával jsem se v zásadě s dvěma typy reakcí. Ta první byla ve smyslu „pachatel se vrací na místo činu“ a ta druhá ve smyslu „jen blázen se vrací tam, odkud se mu podařilo utéct“. Za ten půlrok, co bydlím coby pavouk v branické pavučině, tak vidím, že oba postřehy mají v tomtéž pravdu a v tomtéž se mýlí. Braník je někde jinde, než byl před těmi zhruba patnácti lety. Je vnitřně mnohem svobodnější. Tenkrát jsem vnímal rozdílné proudy jako něco, co v Braníku žije vedle sebe a více či méně trpělivě se snáší. Nyní vidím tyto proudy společně budovat sbor. Ne žít vedle sebe, ale spolu. Ne se snášet, ale spolupracovat. Tím výrazem „vnitřní svoboda“ se snažím vystihnout fakt, že v Braníku mohou najít duchovní domov zástupci velmi rozdílných typů zbožnosti, aniž by jedni ohrožovali druhé.

Druhá věc jsou vztahy Braníka navenek. Kdysi dávno Štěpán Hájek vzpomínal na práci v branické mládeži někdy na konci 70. let. Řekl mi něco v tom smyslu, že po seniorátě neměla branická mládež dobrý zvuk – elitářská, uzavřená, soběstačná v tom nehorším slova smyslu – tj. „my si vystačíme sami a co je nám po ostatních sborech, po seniorátě, po církvi...“ Za sebe mohu říct, že na přelomu 80. a 90. let to nebylo o mnoho jiné. Z překvapení, s jakým byli zástupci branické mládeže vítáni na celocírkevním sjezdu loni na podzim v Kolíně vidím, že situace se stále ještě nezměnila.

Když jsem přišel před lety do Strmilova, viděl jsem zřetelný odstup, který měli lidé vůči církvi jako takové. Kostel, fara, církev – to je něco, před čím je lépe mít se na pozoru. Jako cíl jsem si tehdy stanovil asi tolik: Křesťanský sbor má být pro obec přínosem. Každý člověk ve Strmilově tedy musí mít pozitivní zkušenost s tím, co sbor dělá. Buď on sám, nebo jeho syn, dcera či jiný blízký příbuzný musí díky evangelickému sboru ve Strmilově prožít něco, co by jinak neprožil. Rozhodl jsem se proto z přesvědčení, že toto „sdílení požehnání“ pak zpětně ovlivní i sbor. Stalo se. Sbor pořádal desítky aktivit a ty se staly pevnou součástí života ve Strmilově. Lidé se bez předsudků těchto akcí účastní. Město je vítá a podporuje.

Něco obdobného si teď stanovuji pro práci v Braníku. Tento sbor přijal od Boha obrovské požehnání. Aktivity, které se v něm dějí, výrazně přesahují to, co se děje v jiných sborech. Vnitřní svoboda projevující se v soužití různých proudů, to je také něco velmi vzácného. Teď mi jde o to, aby si v okolních křesťanských společenstvích nejrůznějších církví, ve sborech naší církve v seniorátě i v celé církvi mohli říct:

Je dobře, že tady branický evangelický sbor je. Skrze něj přichází do této oblasti, do našeho města, do naší církve Boží požehnání.

Bude se to posuzovat výrazně hůř, než práce ve Strmilově. Jen vedlejší roli v tom budou hrát statisticky podchytilelné údaje. Jistě, že je podstatné, aby se konala příprava ke křtu. Koná se. Aby probíhala příprava ke konfirmaci. Také se koná. Aby probíhaly biblické hodiny, tedy biblické vzdělávání pro různé věkové kategorie ve sboru – a opět i toto probíhá a opět je možno vytvářet statistiku počtu účastníků té které akce. Už ale víme, že těžiště leží někde jinde – totiž na nás

samotných, na každém z nás, kteří se té které aktivity účastníme. Ne na počtu lidí, kteří přijdou na skupinku či na biblickou hodinu, ale na ochotě těch, kteří tam přijdou, hledat Boží vůli a pomáhat ji hledat druhým. Tady jde právě o toho „Krista vprostřed nás“. **Kde je mezi námi Kristus, tam vzniká církev, tam přichází Boží království.**

Děkuji

Jaroslav F. Pechar

Další dílčí zprávy budou uveřejněny v dubnové Bráně

BRANÍK SOBĚ - III

BraníXobě! třetí ukázka toho co zaznělo. Jaro Křivohlavý přečetl dvě básně. Zde je jedna z nich.

Jsem vděčná

Jsem vděčná za manžela,
který leží na pohovce jako velký brambor,
protože je u nás doma a ne v hospodě.

Jsem vděčná za toho uličníka – našeho syna,
který pořád runcá, že musí mýt nádobí,
protože je doma a ne fláká se s feťákama.

Jsem vděčná za nepořádek,
který mi tu v bytě zbyl, když odešla
návštěva,
protože to znamená, že mám přátele.

Jsem vděčná za šaty,
které jsem si polila při přípravě jídla,
protože to znamená, že pořád mám co jíst.

Jsem vděčná za okna,
která mám čistit,
protože to znamená, že mám domov.

Jsem vděčná za poplašné zprávy o tom,
co se děje ve správě našeho státu,
protože to znamená, že u nás máme
svobodu slova.

Jsem vděčná za paní,
jejíž hlas mne přivádí k šílenství,
protože to znamená, že stále ještě dobře
slyším.

Jsem vděčná za tu horu prádla,
kterou mám dnes vyprat,
protože to znamená, že mám co na sebe.

Jsem vděčná, že se cítím
po celodenní dřině unavená,
protože to znamená, že jsem stále ještě dost
výkonná.

Jsem vděčná za rámus,
který mi zní ráno pod okny,
protože to znamená, že stále ještě žiji

... a pořád ještě je v mém, životě něco,
z čeho se mohu radovat.

Z anglického originálu neznámého
autora přeložil Jaro Křivohlavý

VÍRA JE STŘELKOU, UKAZUJÍCÍ SMĚR

*Na přání některých členů sboru uveřejňujeme projev premiéra Jana Fischera.
Premiér Fischer pronesl tento projev 21.11.2009 v Betlémské kapli
na instalaci nové synodní rady Českobratrské církve evangelické*

Musím hned na úvod říci, že si opravdu velice cením vašeho pozvání. Je to skutečně v tom nejširším slova smyslu ekumenický přístup, když zvete na své jednání Žida a teď navíc i politika.

Ale teď zcela vážně. Víra je samozřejmě soukromou záležitostí. A je to tak dobře. Nikdo z nás by se nechtěl vracet do časů oficiálního státního náboženství. Ať už jím byl katolicismus, či ateismus. Bůh nám všem dal stejnou svobodu volby a je na nás, jak ji využijeme, jakou cestou v životě půjdeme.

Nejpodstatnější částí té svobody je svoboda volit mezi dobrem a zlem. Každý z nás, ať věří v cokoli dostal do vínku stejnou schopnost dobro a zlo odlišovat. Každý se může svobodně rozhodnout. A každý pak musí za své rozhodnutí nést odpovědnost. Právě to, jak každý z nás zachází se svou svobodou a se svou odpovědností, dává podobu našemu světu. Víra je sice ryze soukromou věcí. Ale to, jak vystupujeme, jak jednáme s druhými, to je věc výsostně veřejná. A zde je role církvi naprosto nezastupitelná.

Hodně se mluví o tom, že ve veřejném životě chybí morálka. Že chybí soucit s druhými. Že chybí pocit sounáležitosti. Toto vše nám náboženství nabízí. Nabízí nám to přirozeným způsobem. Má na to tisícileté know how. Víra znamená mír, lásku i naději. Myslím tím židovsko-křesťanská víra, protože ateistická víra automaticky nic takového nenabízí. Může však být založena na hlubokém humanismu a pak si zaslouží náš respekt. Ostatně kořeny pravého humanismu jsou veskrze náboženské.

Je naší společnou odpovědností, abychom se společně podíleli na tom, aby hodnoty našich náboženství, hodnoty humanismu, dostávaly prostor nejen v soukromém, ale i ve veřejném životě. Takto chápu i vaše dnešní pozvání. Chápu ho jako pozvání ke stolu, od kterého všichni odcházejí naplněni pocitem, že lidem tam venku mají co podstatného říci. Odcházejí naplněni pocitem, že se mají o co s nimi podělit.

Naše společnost je sekulární a je to dobře. Myslím, že si všichni uvědomujeme, jakou výhodou je jasné oddělení světských a církevních záležitostí. Všichni vidíme, jakou tragédií je někoho k víře nutit. Ať už je to víra v radikální islám, nebo víra v to, že tato země je jen pro bílé Čechy. Fanatismus je to nejhorší zlo. Fanatismus degraduje i tu nejúctyhodnější víru na pouhou ideologii. A ve jménu ideologie jsou lidé schopni těch nejhorších zvěrstev. Ideologizací se víra mění v modloslužebnictví. Taková víra neponechává lidem onu svobodu volby, kterou nám dal Bůh. Taková víra neponechává žádný prostor individuální odpovědnosti, ale jen kolektivní neodpovědnosti.

Je naší společnou odpovědností, abychom my, kteří máme zkušenost s opravdovou vírou, tuto svou zkušenost využívali ve prospěch dobra. Abychom my, kteří jsme díky naší víře imunní vůči falešným vírám, vůči fanatickým ideologiím bránili skutečnou svobodu. Svobodu, kterou nám nedal žádný člověk a žádný člověk nám ji nemůže vzít.

Musíme těmto falešným vírám čelit. Musíme společně čelit sobectví, násilí, xenofobii, rasismu. Ale i pocitu odcizování, nové vlně izolacionismu a uzavírání se do sebe. Jsem přesvědčen, že lidé víry v tomto zápase mají velkou odpovědnost, protože právě ve víře mají oproti ostatním velkou výhodu a velkou sílu.

Úplně na závěr se vám chci vyznat, že v mojí funkci na mě tato odpovědnost těžce dolehla. Dolehla na mě tíha odpovědnosti, kdy se už nerozhduji jen sám za sebe. Dolehla na mě tíha odpovědnosti, kdy vedu vládu bez jasného politického mandátu v době, kdy se takřikajíc láme chleba. Kdy lidé přestávají věřit politikům, přestávají věřit v demokracii. Víra je pro mě v této situaci posilou, je pro mě střelkou, která mi ukazuje, kam se vydat. A samozřejmě každé takovéhle setkání, každé setkání, které překračuje horizont každodenní politiky, je pro mě obrovskou vzpruhou. Je to pro mě příležitost dobít si baterky, dobít si je novou duchovní energií. Za tuto možnost vám děkuji.

*_*_*_*_*_*_*_*_*_*

ještě jednou obrázek z únorové svatby v Braníku

SVĚTOVÝ DEN MODLITEB 2010

5. března se řada braničáků zúčastnila ekumenického setkání, které se konalo v kapli Církve československé husitské v Krči. Mnozí se aktivně zapojili do modlitebního pásma, připraveného skupinou žen z různých křesťanských církví v Kamerunu, Jaroslav Pechar posloužil kázáním, Miloš varhanním doprovodem, Anna představením země, kde liturgie vznikla. V rámci bohoslužeb byla vykonána sbírka na podporu charitativní akce v Kamerunu; činila 2100 Kč.

Po skončení programu jsme přešli do vedlejší budovy, která byla ke starému kostelíku přistavěna v roce 1993. Stavba byla přizpůsobena tvaru a velikosti pozemku, a tak vznikla hala a místnosti, kde by se těžko hledal pravý úhel. Možná, že právě tím působí velice útulně. Tam bylo připraveno bohaté občerstvení, včetně jídel připravených podle kamerunských receptů. Pokud máte chuť, zkuste je také (ty kuličky raději ně):

Maso s ananasem a mangem

2 polévkové lžíce oleje, 1 cibule (drobné kostky), 1,5 polévkové lžíce curry, 1/2 kg kostek z hovězího masa, 1 dl vody (i více, podle toho, kolik chcete mít omáčky), 1 čajová lžička mletého černého pepře, 1 čajová lžička soli, 1/4 čerstvého ananasu (kostky), 1 vyzrálé mango (kostky), 2dl kokosového mléka, 5 dkg mletého kokosu, 5 dkg rozinek

Cibulku s curry osmažit, přidat maso, pepř a sůl a opéci. Zalít vodou a dusit, až je maso měkké. Před podáváním přidat ananas, mango, rozinky, kokosové mléko i mletý kokos a nechat ještě max. 5 minut dusit. Je to slavnostní jídlo.

Rýžové kuličky

20 dkg rýže, 1 malá cibule, 1 rajče, 1 paprika, 1/3 l oleje, vejce
Rýži rozvařit, přísady rozsekat na malé kousky, opéci a zapracovat do rýže. Přidat vejce a na pomoučeném vále formovat kuličky. Ty osmažit v horkém oleji. Může se podávat i sladká varianta, a to, když se do rozvařené rýže přidá jen trochu cukru a vejce.

Banánový a kokosový pudink

Rozseknout malý kokosový ořech, kokosovou dužinu čerstvě nastrouhat. 3 vejce dobře našlehat. Přidat 1/4 l kokosového mléka a 1 polévkovou lžičku cukru. Přidat 2 hodně zralé rozmačkané banány a čerstvě nastrouhaný kokos. Vylít do vymaštěné formy. Péci, až je hmota pevná a světle hnědá. Podává se teplé nebo i studené.

Ve středu 31. 3. 2010 se nekoná biblická hodina.
Zúčastníme se společně velikonočního benefičního koncertu:

Středisko křesťanské pomoci – KC Maják
Vás srdečně zve na

Velikonoční benefiční koncert

afro-amerických spirituálů

v podání vokálního akapelového souboru

Geshem

a chlapeckého sboru

Pueri Gaudentes

ve středu 31. 3. 2010 od 19 hodin

Praha 2, Ječná 19

velký sál Evangelické církve metodistické

Vstupné: dobrovolné na podporu Majáku

*_*_*_*_*_*_*_*_*_*

Úterní koncert na Vinohradech

6. dubna 2010 v 14.30 hodin – Denisa Folková – zpěv

*_*_*_*_*_*_*_*_*_*

V sobotu 20. března bude velký úklid kostela.

Všichni, kdo jsou ochotni pracovat, jsou vítáni již od 9 hod. Pro každého se nějaká práce najde. Snad i slůvko poděkování.

Pravidelný sborový program

Neděle 8:30 chvály

9:30 **bohoslužby**

první neděle v měsíci jsou rodinné služby
Boží; třetí neděle v měsíci je vysluhována sv.
Večeře Páně

úterý 16:30 – 18:30 **odrost**

úterý 18,30 – 21,00 **mládež**

středa 18,00 – 19,30

biblická hodina

středa 16,30 – 17,30

**setkání předškolních
dětí a prvňáčků**

úřední hodiny faráře

Jaroslava Pechara

úterý a středa 14:00 – 16:00

čtvrtek 10:00 – 12:00

Obsah Slovo na úvod

2

Velikonoce 3 Staršovstvo - zápis

4 Zpráva starš. za rok 2009

5

Zpráva faráře 8 Braník sobě III

11 Projev premiéra

12

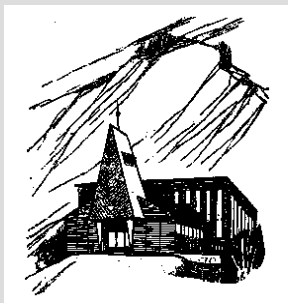
Světový den modliteb 14

Různá pozvání 15

foto na titulní stránce:

**Jako Mojžíš vyvýšil hada na
poušti, tak musí být vyvýšen
Syn člověka, aby každý, kdo
v něho věří, měl život věčný.**

J 3:14-15

BRÁNA

XVI. ročník, číslo 3 – březen 2010

Pro členy a příznivce sboru ČCE Praha – Braník.

Redaktorka: Růžena Černá

Redakční rada: J. Čierná, J. Holý

Grafická úprava: R. Černá

Příspěvky odevzdejte redakci nebo pošlete
mailem na adresu mścerny@volny.cz.

Uzávěrka: druhé pondělí v měsíci.

**Sbor Českobratrské církve evangelické
Modřanská 118, 147 00 Praha 4 – Braník
tel.: 244 461 037**

<http://branik.evangelnet.cz>, branik@evangelnet.cz

číslo účtu: 135027438/0300

